

Adı Konulmayan Şehirde Unutulan Bir Sarsıntının Masalı

Ahmet Seyhan

Evvel zaman içinde,
Zamanların bile unutmak istediği bir şehir varmış.
Bu şehrin adı hiç söylenmezmiş.
Ama herkes bilirmiş neresi olduğunu.

Denizi varmış bu şehrin,
Martıları uçarmış sabah sabah.
İnsanlar işe koşar, vapurlar duman
salarmış.

Ama bu şehir ayakta durmuş,
Dayanıklılıkla değil,
Alışkanlıkla.

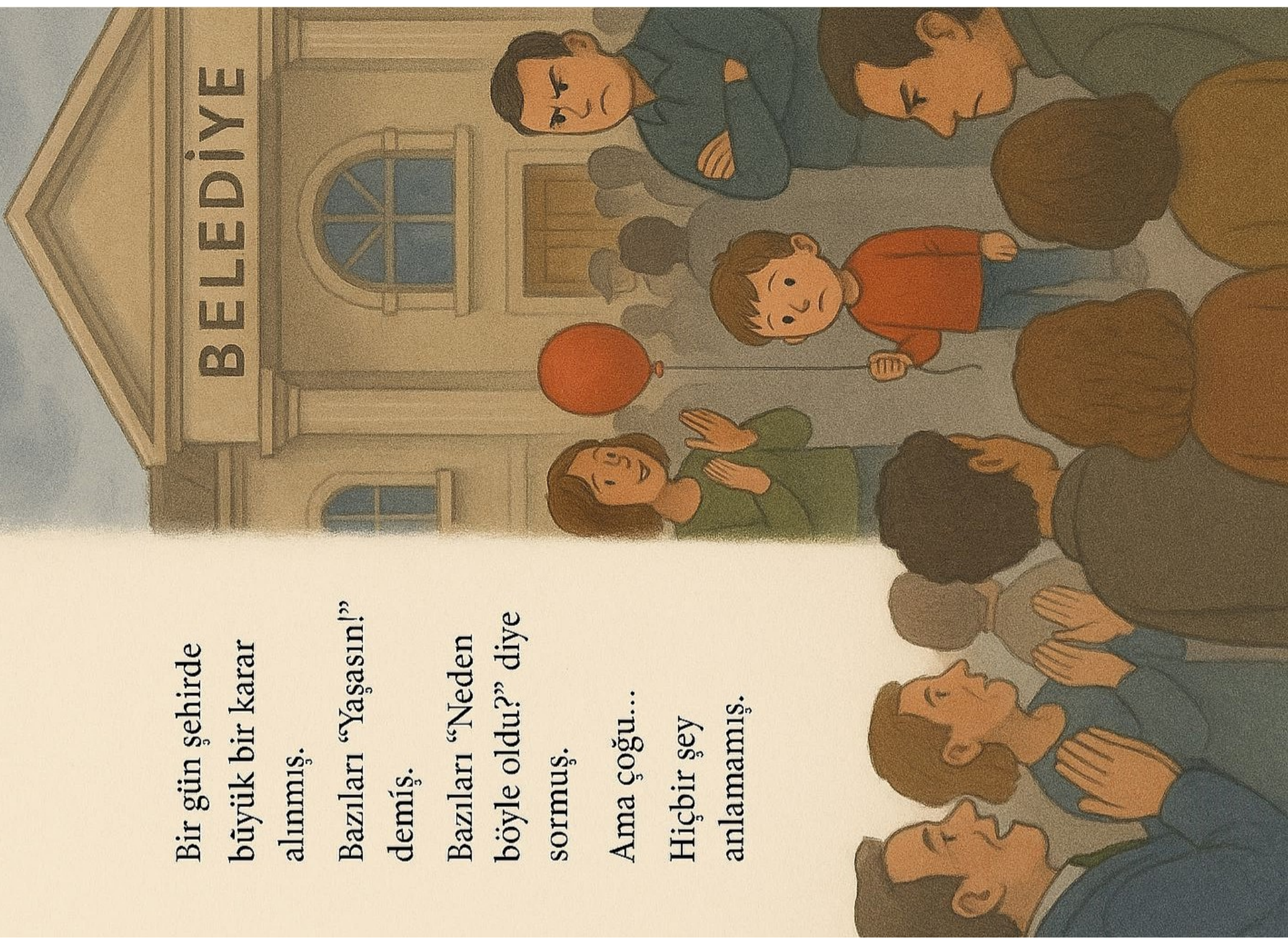
Evler yorgunmuş.
Duvarlar eğilmiş,
Balkonlar sus pus
olmuş.

İnsanlar her gece
Yatağa girerken
Dualarını yere değil,
göğe gönderirmiş:

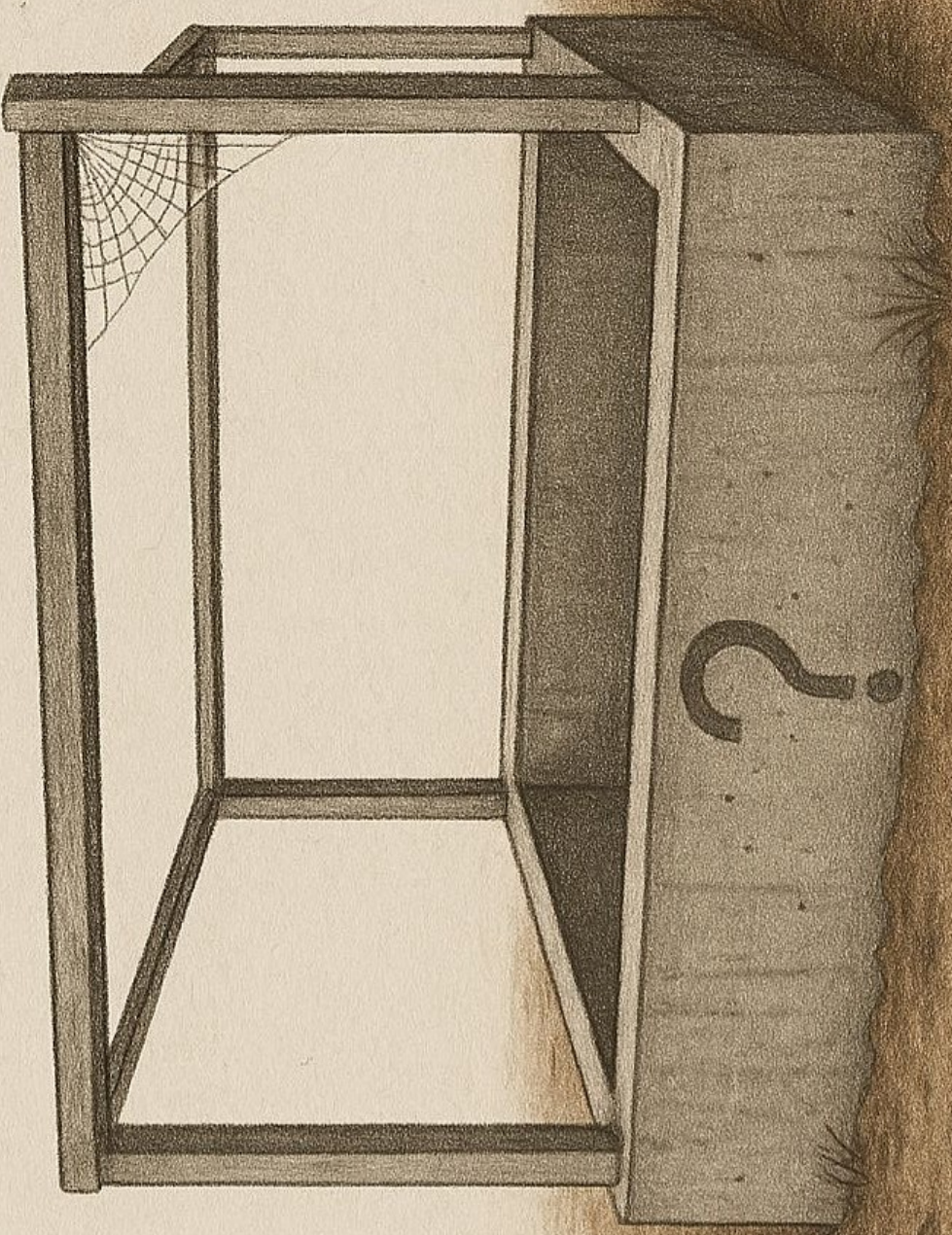
“Allah’ım...
Evimiz yıkılmasın.”

Bir gün şehirde
büyük bir karar
alınmış.
Bazıları “Yaşasın!”
demiş.
Bazıları “Neden
böyle oldu?” diye
sormuş.
Ama çoğu...
Hiçbir şey
anlamamış.

Bu karar, bir kâğıttan daha fazlaymış.
Temellere kazınmış bir işaretmiş.

İnřa edilmeyen bir ev,
Güçlendirilmeyen bir yuva,
Ertelenen bir güvenliř.

Bazı paralar vardır; harcandığında iz bırakmaz.

Ama bazıları vardır ki,

Harcandığı yer bellidir:

Kavgaya, gürültüye,

Göz boyayan işlere...

Küçük bir çocuk annesine sormuş bir gün:
”Anne, duvar neden konuşuyor?”
”Konuşmuyor yavrum, çatlıyor,” demiş annesi.
Ama içten içe biliyormuş:
Duvarlar aslında konuşuyordu.
„Hazır mısınız?” diye soruyordu sessizce.

Bir Şehir, sadece yollarla, kulelerle ayakta durmaz.

O Şehir, içinde yaŐayanların umutlarıyla,

Çocukların rüyalarıyla

Ve alınan derslerle büyür.

